

mien på, at man dæmper forbruget lidt, og derfor blev ordningen indført. Det ændrer regeringen overhovedet intet på.

Det eneste, man ændrer her, er spørgsmålet, om det skal være en solidarisk ordning, eller det skal være en egoistisk ordning. Det er jo ikke noget med at give mere lyst til noget som helst. Tvangselementet i opsparringen er der stadig væk. Det er stadig væk 1 pct., der bliver krævet op. Det er mere spørgsmålet om, hvordan det bliver fordelt.

Nu skal jeg ikke forsvare Socialdemokratiet, men hr. Flemming Oppfeldt siger, at intet har ændret sig, bortset fra at Socialdemokratiet er kommet i opposition. Det er selvfølgelig en faktisk ændring, men det er jo også en kendsgerning, at Socialdemokratiet faktisk var medvirkende til at sikre, at ordningen blev solidarisk.

Det var sådan set en forandring i forhold til det kritikpunkt, som hr. Flemming Oppfeldt kom med, da man oprindeligt lavede ordningen, hvor den også blev støttet af de borgerlige partier. Nødvendigtvis, fordi de borgerlige skulle støtte den, måtte den være egoistisk. Til gengæld var Socialdemokratiet også forandringsvillig og kunne dermed se, at det måske var mere fornuftigt at lave en solidarisk ordning, og den lavede man så sammen med SF og Enhedslisten.

Jeg synes, at de argumenter, som hr. Kristian Thulesen Dahl er kommet med, nok er mest slående, og de viser, hvordan det her forslag er skruet sammen. Hr. Kristian Thulesen Dahl siger: Når vi er gået med til det, er det, fordi vi i princippet mener, at det skal være en konjunkturbestemt ordning, som skal fjernes. Hvorfor foreslog man så ikke dét?

Kl. 14.05

Og hvis man mener, at det er en konjunkturbestemt ordning, hvorfor fastholder man så ikke det solidariske princip i den, indtil man kan få den afskaffet. Hvorfor er Dansk Folkeparti med til at lave en ordning, som gør, at de fattige mister på det, og de rige vinder. Det er da ikke noget argument, at man, når man taler om, at det skal være en konjunkturbestemt ordning, så skal gøre den usolidarisk.

Det er da ret ulogisk at sige, at hvis man f.eks. er hjemmehjælper, så skal man miste 50.000 kr. i pension, hvorimod en hjemmehjælper, der bliver politiker, skal have 150.000 kr. mere. Det er da den mest mærkværdige form for argumentation at komme med, altså sige, at de, der har meget, de skal mere gives, mens de fattige skal betale.

Så Dansk Folkepartis ja til at gå med til den her ordning er simpelt hen noget af det mest letkøbte, som man skal lede længe efter. Man er ganske enkelt blevet snøret. Man har ikke rigtig fanget ideen i ændringen af lovforslaget, og så siger man bare som argumentation for at kunne gå med: Jamen vi mener, at det skal være en konjunkturbestemt ordning.

Ja, nuvel, men det kunne man da sandelig også mene, selv om man fastholdt en solidarisk ordning. Derfor forstår jeg slet ikke ideen fra Dansk Folkepartis side i at gå med til en ordning, som i den grad rammer de lavest lønnede og de dårligst stillede i samfundet og forgylder folk, der er på den grønne gren.

Så på den måde synes jeg, at forslaget her er en meget fin illustration af, hvordan Folketinget er delt op; hvilke dele af Folketinget, der tænker mere på sig selv og sine, og så den del af Folketinget, som faktisk også mener, at der skal være et vist gran af solidaritet; at vi også har en forpligtelse til at sikre dem, der har de dårligste lønninger i arbejdslivet, hvilket i øvrigt oftest er de personer, som også har det hårdeste og mest nedslidende arbejde. Det er på mærkværdig vis altid dem, der har den dårligste løn.

At de også skal have den dårligste pension, det er der nu ikke meget logik i. Derfor må jeg sige på SF's vegne, at vi naturligvis ikke kan støtte den ændring af forslaget, som er lagt ind, for vi mener faktisk, at det at være solidarisk er et ret grundlæggende og et ret sundt og et ret godt princip, som vi er stolte af at være bannerførere for.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil godt spørge SF's ordfører, hvordan et SF-pensionsopsparingsland i virkeligheden ser ud. For nu forholder SF sig jo kun reaktionært til det her forslag, men hvordan skal fremtiden i virkeligheden se ud?

Skal fremtiden være kollektive ordninger, eller skal fremtiden være, at der i SF-opsparingsland er plads til individuelle opsparingsordninger? Og hvis der er det, hvad vil SF så gøre for individuelle ordninger? Anerkender SF sådan nogle ordninger, eller er der nogle, der skal udelukkes, hvis man får magt til det en dag?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan forstå, at hr. Ole Sohn mener, at socialister er mere solidariske end konservative. Jeg